

NILA
EN HET
ANTWOORD
OP ECHT
ALLES

SAM COPELAND

ILLUSTRATIES VAN *Sarah HORNE*

Vertaald door Maria Postema

GOTTMER
Haarlem

1

Het stille huis

Het eerste wat ik moet vertellen is dat ik niet ben zoals de helden over wie je in andere verhalen misschien hebt gelezen. Die kinderen zijn voorbestemd tot een bijzonder leven, met voorspellingen en magische krachten en al dat soort dingen. Ik ben niet zo'n kind. Ik ben aan het begin van het verhaal normaal en aan het eind ook.

Ik had gewoon mazzel. En iedereen kan mazzel hebben.

Ik ben Nila Gnudersson en ik ben de verteller van dit boek. Ik heb geen grote fantasie en ik vind het op school altijd heel lastig om originele, verrassende

verhalen vol bizarre plotwendingen en gekke personages te verzinnen, dus ik zal je een verhaal uit het echte leven moeten vertellen.

En wat ik je ga vertellen is helemaal, honderd procent waar. Alle mensen in mijn omgeving zeggen dat ik de eerlijkste persoon ben die ze kennen. Behalve als ik lieg. Maar dat doe ik alleen als ik er een goede reden voor heb, dus je moet alles geloven wat ik zeg. Niets van wat ik heb meegemaakt zal ooit nog een keer gebeuren en daarom is dit boek niet alleen het eerste dat ik ooit heb geschreven, maar meteen ook het laatste.

Ik zal om te beginnen even iets over mezelf vertellen, want omdat ik de hoofdpersoon van dit verhaal ben, kom ik daar niet onderuit.

Ten eerste spreek je de 'u' in mijn achternaam dus uit als 'oe'. Even voor de zekerheid, zodat je het niet de hele tijd verkeerd zegt: je spreekt mijn naam uit als *Nie-laa Ggg-noe-der-son*. Mijn vader is half-Indiaas en half-Zweeds en daarom heb ik zo'n opvallende naam. Mijn vader heeft de borsteligste rupswenkbrauwen ter wereld en er groeit ook haar uit zijn oren.

Lexie Bazel zegt dat mijn oren zo groot zijn dat

ik op een gigantische voetbalkop lijkt, maar zij is het gemeenste, stomste meisje in heel Tindal aan Zee. Ze is de leider van een stel pestkoppen die iedereen op school het leven zuur maken, dus ik probeer gewoon geen aandacht aan haar te besteden. Volgens mij zijn mijn oren heel gemiddeld.

Ik ken de meeste woorden van mijn klas omdat ik zoveel boeken lees. Elke keer dat ik een nieuw woord ontdek, zet ik het in het woordenboek dat ik aan het schrijven ben.

Ik heb niet de meeste vrienden van mijn klas.

Soms vraag ik me af of het feit dat ik mijn eigen woordenboek schrijf en het feit dat ik weinig vrienden heb misschien iets met elkaar te maken hebben.

Mijn haar is blond met heel kleine krulletjes, en zo dik dat ik er dingen in kan verstoppen. Echt waar: snoepjes, gummetjes, alles. Behalve speelslijm. Dat was geen handig experiment. Mijn vader heeft het nog dagen uit mijn haar moeten knippen.

Ik ga aan mijn verhaal beginnen op de dag dat er VIER leuke dingen gebeurden. Om de spanning op te bouwen en je aan het lezen te houden, ga ik ze vertellen in volgorde van leukheid.

- 1. Gewoon leuk:** De zomervakantie begon. Toen de bel ging, rende ik zo snel mogelijk de school uit om aan Lexies kliek te ontkomen, en toen gebeurde het tweede...
- 2. Behoorlijk leuk:** Onderweg naar de speeltuin heeft Madelein Gildeman over Lexies achterhoofd gekotst. Ik weet dat ik daar niet om had mogen lachen, maar Lexie had net een nieuwe bijnaam voor me bedacht (Lila Knuddekont, mocht je het willen weten, wat ik persoonlijk niet heel goed verzonnen vond of zo), dus ik voelde me er niet al te rot over.
- 3. Heel erg leuk:** Wie stond er op me te wachten toen ik thuiskwam? Niemand minder dan die goeie ouwe Alan Alan Gaverton!¹ Alan Alan is mijn beste vriend in het hele dorp. Hij is mijn buurjongen, maar hij zit op een kostschool en ik was superblij dat hij de hele zomervakantie hier zou zijn. Hij is net zo oud als ik, maar iets kleiner, hij draagt

¹ Dat is geen foutje. Zijn eerste en zijn tweede naam zijn allebei Alan. Hij is vernoemd naar zijn opa, die Alan heet, en zijn tweede naam komt van zijn andere opa. Ook Alan. Ik heb me vaak afgevraagd of hij zijn zoon straks Alan Alan Alan Gaverton zal moeten noemen, enzovoort. En hoewel ik 'die goeie ouwe Alan Alan' zei, is hij niet echt oud. Maar wel goed.

een bril (waardoor hij er slim uitziet) en hij houdt ervan om coole dingen uit te vinden. En hij lijkt altijd een antwoord te hebben op alle vragen die ik maar kan bedenken – en ik heb heel veel vragen. Vragen die er vandaag bijvoorbeeld bij me opkwamen zijn:

- Waarom krimpen oude mensen?
- Wat is het smerigste dier ter wereld?²
- Wat kan ik doen tegen pestkoppen?
- Als ik mezelf zou kunnen opeten, zou ik dan twee keer zo groot worden of zou ik verdwijnen?
- Wat is er dichterbij mij, mijn oren of mijn voeten?

² Na uitgebreid onderzoek heb ik besloten dat dat de parelvis is. Parelvissen leven namelijk in het kontgat van zeekomkommers. Ja, je leest het goed. PARELVISSEN LEVEN IN HET KONTGAT VAN ZEEKOMKOMMERS. En hoe doen ze dat? Nou, zeekomkommers ademen dus door hun kontgat, en zodra zo'n komkommer ademhaalt, zwemt de parelvis snel naar binnen. Die arme zeekomkommer heeft er zelf niks over te zeggen, en het is vast niet leuk voor hem of haar.

Maar goed, mijn hele leven zegt Alan Alan al dat er niemand zo slim is als hij. Hij heeft me alle belangrijke hoofdsteden geleerd: Parijs is de hoofdstad van Frankrijk, Rome is de hoofdstad van Italië en Bratwurst is de hoofdstad van Duitsland. Hij heeft me ook geleerd dat je op sloffen tien procent harder rent, en dat sloffen daarom verboden zijn bij de Olympische Spelen, en dat geiten eigenlijk babylama's zijn.

Hij is niet alleen de slimste persoon ter wereld, maar ook de dapperste. Vorige zomer waren we bijvoorbeeld bij hem thuis en toen vloog er een wesp door het raam naar binnen. Ik was doodsbang, maar Alan Alan deed heel dapper de deur open en rende gillend en zwaaiend naar buiten. Helaas heeft hij daarmee niet de wesp bij mij vandaan gelokt, want dat was zijn bedoeling, vertelde hij achteraf. Uiteindelijk vertrok de wesp weer door het raam en toen ik naar Alan Alan riep dat de wesp weg was, kwam hij meteen naar binnen om te kijken of alles goed met me was.

Hoe dan ook, ik dacht dus dat hij de dapperste en slimste persoon ter wereld was, tot ik erachter kwam dat hij eigenlijk meer het tegenovergestelde was, zoals je later nog zult lezen. Die bril was zeker gewoon een

vermomming. Ik ben er in elk geval in getrapt. En nu twijfel ik aan álle hoofdsteden.

4. Het allerleukste: Ik heb het ding gevonden dat mijn leven, het lot van het hele dorp en álles heeft veranderd – en het begon allemaal met een dronken alpaca.³

Over dat laatste vertel ik zo meer, maar ik moet eerst even terug naar Alan Alan Gaverton, want hij was erbij toen ‘Het allerleukste’ gebeurde.

* * *

Zoals gebruikelijk was het doodstil in huis toen ik thuiskwam. Het is bij mij thuis eigenlijk altijd stil: mijn vader zei bijna niets meer sinds mijn moeder dood was, we hadden geen tv en we hadden nooit muziek of de radio aan.

³ Alpaca's zijn een soort lama's maar dan beter. En ik waarschuw maar vast: er zitten een heleboel alpaca's in dit boek. Er zitten waarschijnlijk zelfs meer alpaca's in dit boek dan in welk boek dan ook. Dus als je alpaca's stom vindt, dan is dit waarschijnlijk geen boek voor jou. En als je alpaca's stom vindt, dan moet je misschien nog maar eens goed in de spiegel kijken, want alpaca's zijn geweldig.

Vroeger waren we een muzikaal gezin en klonk er altijd vioolmuziek in huis, want mijn moeder gaf daar les in. Als ze speelde, zweefde het geluid door het hele huis. Het fladderde als een vogel van de ene kamer naar de andere en dan deed ik mijn ogen dicht, waar ik ook was, en liet mijn hart meevliegen. Soms speelde mijn vader mee op zijn tabla of gitaar. Ik zat op dwarsfluitles en was al best goed. Als we samen speelden, stampte

mijn vader joelend met zijn voet op de grond en dan moest ik giechelen, en mijn moeder had de leiding met haar viool en voerde ons mee naar iets wat bijna harmonieus klonk.

De gitaar en de viool lagen nu on-aangeroerd en ongebruikt in hun koffer.

Af en toe pakte ik de viool eruit en liet ik mijn vingers over het hout glijden, op de plek waar het vroeger in de

kromming van mijn moeders hals had gelegen, en dan stelde ik mezelf telkens weer dezelfde vraag – de vraag zonder antwoord.

Ik zat niet meer op dwarsfluitles.

Er kwamen ook geen mensen meer langs en heel eerlijk gezegd kon ik ze dat niet kwalijk nemen. De enige twee geluiden die je in ons huis hoorde waren de voetstappen op de houten vloer en af en toe het gesnor van een elektrisch treintje.

Modeltreinen waren altijd al papa's hobby geweest. Mijn moeder vond het goed dat hij in de kelder een baan aanlegde, ook al had zij daar eigenlijk een oefenruimte van willen maken. Maar na haar dood liep die baan volledig uit de hand. Hij kroop langzaam de kelder uit, de gang door, de trap op, en het spoor ging nu door het hele huis. Het slingerde alle kamers in en uit, kronkelde onder stoelen, over tafels en tussen de dode planten. En ons huis stond vol met dode planten, en dan bedoel ik dus echt vól: op vensterbanken, tafels, boekenplanken. Dode klimop kleefde aan de muren. Mijn vader vergat ze water te

geven sinds mijn moeder er niet meer was en daarom woonden we nu in een wildernis van dorre, dode planten en een wirwar van modelspoorbaan.

Langs de rails had mijn vader Tindal aan Zee nagebouwd: de Obelisk boven op de Bedelaarsheuvel, de Mariakerk midden in het dorp, alle huizen en winkels, het station en het café, en poppetjes die voor altijd met hun handen in de lucht stonden, klaar om naar de trein te zwaaien als die voorbijzoeffde. Toen ik binnenkwam zat papa voorovergebogen aan de keukentafel een miniatuurversie van onze postbode te maken.

‘Hoi pap!’ zei ik opgewekt. ‘Het is zomervakantie!’

Ik wachtte even, in de hoop dat hij zou reageren, ook al wist ik dat hij dat niet zou doen. ‘Pahap,’ ging ik verder, ‘weet jij waarom mensen geen vacht hebben, zoals apen?’

Ik was het inmiddels gewend dat mijn vader geen antwoord meer gaf op mijn vragen. Vroeger gaf hij overal antwoord op – hij was nog slimmer dan Alan Alan.

De zware stilte kneep mijn keel dicht.

Eindelijk keek mijn vader op van zijn schilderwerk,